

Не байдужі мені

Валер'ян Поліщук

Досить мені подивитись на тебе, робітнику блідий з друкарні,
Жінко з очима сарни, деревино зелена,
На тебе, істото жива — будь ти кінь чи комар,—
І образ кожного з вас зробив у мізку моїм якусь зміну,
Якусь невеличку дряповину залишив на все життя.
Я схопив тебе, як фотографічна пластинка,
Яку не спішать проявляти.
Ти для мене з того часу вже не байдужим став,
З тієї хвилини кожне з вас, всі ви — мої,
Частина мене, моєї душі —
Багатство моє.
Коли ти в горі будеш, я відчую тепер його,
Відчую ту зміну з тобою,
На твоєму обличчі побачу — і серцем своїм відгукнусь,
Коли вигляд твій мене якось вразив, зустрічна людино,
Видно, бачив тебе через предків моїх я тисячу літ назад не такою
Чи то, правда, три дні назад у сні.
Ти мені не байдужий, бухгалтере з обличчям аскета,
Я пам'ятаю тебе не таким.
Коли гілку, що коливалась весною, опахалом зеленим відбито,
Я болю за неї, як і за відбитою осколком гранати рукою солдата,
Я їх знаю обох, я їх бачив колись не такими.
Ти, жінко, посивіла — ця сивина у моїй душі.
Я не можу бути байдужим до вас, бо з тієї хвилини ви в мені існуєте,
коли частка душі моєї забриніла від ваших етерних
хвиль і вдарилась в око моє, чи в ухо, чи в нерв.
Ви на світ народились і стали існувати, як я вас побачив,
А доти вас не було — я не знав вас.